Druhý dych

Soňa Duchoňová

DRUHÝ DYCH

Soňa Duchoňová

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 165. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Soňa Duchoňová
Korektura, redakce a sazba: Natálie Ivinová, Zdena Zatloukalová,
Kristýna Tichá

Obálka: JPolc
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88568-19-3 epub
978-80-88568-18-6 PDF

Anotácia

Ak by Vanesa mala niečo ľutovať, bola by to jej minulosť. Jeden moment ju pripravil o blízku osobu a neskôr aj o zdravie.

Keď sa ocitla na pokraji života a smrti veľa vecí oľutovala. Nečakaná druhá šanca na život ju však prinúti zmeniť všetko, čím kedysi bola. Keď sa jej cesty pretnú s Williamom, tajomným a hriešne podmanivým mužom, nielen ona pocíti tú neopísateľnú túžbu.

Pre Williama sa Vanesa stáva niečím viac ako len cudzinkou. Je jeho nádejou, vďaka ktorej sa po rokoch plných výčitiek môže opäť zhlboka nadýchnuť a nechať za sebou trýznivú minulosť. Vina ho dusila pridlho a on si musí odpustiť.

Na to, aby obaja odkryli svoje tajomstvá a neistoty jeden pred druhým musí Vanesa prijať to, kým je. William si zasa musí pripustiť, že to, čo ho ťahá ku Vanese nemá nič spoločné s jeho minulosťou.

Odpútať sa však od toho, čo stratil a miloval, nie je také jednoduché. Zvlášť, keď mu žena, z ktorej nevie spustiť zrak, túto bolestivú stratu až priveľmi pripomína.

Playlist

1. Vera Vane Author – Breath sets us free
2. Sara Bareilles – Breathe again, titulná pieseň
3. Sara Kays – Smaller than this
4. Will Killen – Bags at your feet
5. Camila Cabello – Dream of you
6. Lennon Stella – Older than I am
7. Kodaline – Wherever you are
8. Bishop Briggs – be your love
9. Fly by midnight – No choice (acoustic demo)
10. Joy Oladokun – breathe again
11. Billie Eilish – No time to die
12. Shaker – I don´t wanna be myself
13. Kane Brown – Like a rodeo
14. James Arthur – Deja Vu
15. Kodaline – Better
16. Kodaline – The one
17. Nico Santos – Wings
18. Nico Santos – Streets of gold
19. Luke Combs – Forever after all
20. Baby Queen – Colours of you
21. Plaza – Love again
22. BOBI ANDONOV – Apartment
23. Plaza – Get even
24. Conan Gray – Yours
25. Conan Gray – The story
26. Dean Lewis – Need you now (acoustic)
27. Dean Lewis – Chemicals
28. Dean Lewis – Hurtless
29. Billie Eilish, Khalid – Lovely
30. Rosenfeld – Till death do us apart
31. Blake Rose – Gone
32. Clinton Kane – I GUESS I´M IN LOVE
33. Anson Seabra – That´s Us
34. Anson Seabra – Don´t forget to breathe, záverečná pieseň

Prológ

„Potrebu druhého dychu neevidujeme najmä vtedy, ak máme k šťastiu iba krôčik.“

Vlado Javorský

Po okamihu, keď mi srdce vypovedalo po prvýkrát službu, som prestala počítať koľký raz sa nachádzam medzi štyrmi bielymi stenami, obklopená infúziou a napojená na pípajúci prístroj, ktorý odrážal tlkot môjho nespolupracujúceho orgánu. Bola som mladá, no to nebol dôvod na to, aby sa mi srdcové ochorenia vyhýbali.

V našej rodine boli srdcovo-cievne ochorenia či cukrovka celkom bežné, dúfala som však, že mne sa oblúkom vyhnú. Ako sa však hovorí – občas dostaneme to, čo nechceme. Možno to bola karma za to, aká som, alebo že som svojej dobrej priateľke prebrala frajera krutým spôsobom. Vyspala som sa s ním počas jej narodeninovej oslavy a ani omylom som nepredstierala ľútosť.

Bola som mrcha, tínedžerka, ktorá si vďaka luxusu užívala život. Práve finančná nezávislosť mi zatieňovala rozum natoľko, že som sa stala chladnou, bezcharakternou potvorou. Nezáležalo mi na citoch iných ľudí, hoci svoju rodinu som zbožňovala. Najmä

preto, že ma nenútili ísť ďalej študovať a mala som vopred jasné miesto v našom rodinnom podniku. Bola som jedináčik, takže všetok majetok by som hravo zdedila ako jediná.

Prvý úder na moje nevyspelé líce dopadol, keď nás opustil otec. Rovnako ako môj dedo, aj on mal problémy so srdcom, no lieky nebral pravidelne. Nahováral sebe aj nám, že je to len vekom a lieky nepotrebuje. Presviedčal sám seba, že mu skôr škodia. Preto ten blázon skončil pod zemou.

Áno, vrel vo mne hnev, pretože všetko skončilo na mojej a maminej hlave. Vo firme som sa pred otcovou smrťou neukazovala príliš často, aj napriek tomu som však vedela, ako funguje. Rodičia boli tí, ktorí mali na starosti financie, zákazky a inventúru. Všetka moja práca spočívala len v navrhovaní interiérov, čo mi aj vyhovovalo, pretože som väčšinu návrhov vypracovala doma. Mala som tak priestor pre seba a svoju mladosť si dokonale užívala. Večierky, nákupy a obedy v luxusných reštauráciách, z ktorých som potom mierila do hotela, kde som rande, teraz už so svojím ex, zavŕšila nahým telom.

To mi ale môj životný štýl zrátal vo chvíli, kedy som sa pristihla ako sa mi náhle zvýšil tep. Srdce bilo ako splašené a na hrudníku som pocítila nepríjemnú tieseň. Nedalo sa mi dýchať, oblieval ma studený pot a pocit na odpadnutie mi zamával pred očami. Dlho som tieto príznaky ignorovala a vyhovárala sa, že mám len veľa pohybu, málo spánku a telo je vyčerpané – vtedy mi na zdraví záležalo iba do určitej miery a neskôr som bola ľahostajná nielen k okoliu, ale i sama k sebe. To mi bolo osudným. Moja doktorka mi urobila všetky možné vyšetrenia, posielala ma na röntgen, EKG, brala mi krv a kadečo iné.

Napokon ma spolu s matkou poriadne vyhrešila za to, že som kašľala na preventívne prehliadky a vedome ignorovala povinné sledovanie zdravotného stavu na kardiológii.

Zanedbala som sa do takej miery, že problémy so srdcom prerástli do toho najvážnejšieho štádia. Symptomatická liečba v podobe akýchsi náhradných častí srdca nezabrala. Doktorka preto dospela k ráznemu kroku, k transplantácii.

Bola to jediná možnosť ako prežiť bez toho, aby si ma otec povolal k sebe. Vtedy som oľutovala svoje správanie, ktoré prišlo po zápale srdca na strednej škole – už v tom čase som bola pod kontrolou lekárov, ale ani matkino naliehanie ma nepresvedčilo ustúpiť a chodiť na pravidelné kontroly. Do tohto štádia som to dohnala sama. Bola to moja vina, že som sa ocitla na hrane života a smrti.

Väznená medzi nádychom a výdychom. Každý jeden sa počítal, pretože som nemohla tušiť, ktorý bude posledný. V nemocnici ma mali pod neustálym dohľadom – teda aspoň po druhý raz, pár rokov po zmaturovaní, kedy mi srdce zlyhalo znova a ja som nemala inú možnosť, ako istý čas ostať na lôžku. Mama ma chodievala navštevovať tak často, ako sa jej dalo, pretože firma potrebovala vedenie. Priateľky zo strednej ma opustili, ani sa im nečudujem – celý môj život bola falošobalená v pozlátke. Jediná, ktorá mi venovala svoju pozornosť aj napriek tomu, aká vypočítavá som vedela byť, bola Adela.

Študovala na Karlovej univerzite v Prahe, bola megamozog celej našej triedy, a preto ma neprekvapilo, keď ju prijali na takú školu. Bola šibnutá, pred istými ľuďmi utiahnutá, ale so mnou jedinou sa dokázala baviť hneď po nástupe na strednú. Asi aj preto som ju pri sebe zniesla, bola milá a jediná, ktorú nezaujímalo, aké handry mám práve na sebe. Vyhovovala mi vo chvíľach, keď som

sa svojim beštiálnym priateľkám vyrozprávať nemohla. Dokonca mi podala pomocnú ruku aj vtedy, keď som sa vykašľala na učivo, z ktorého nás čakal test.

Neoplatila som jej to práve láskavo a predpokladám, že za všetky svoje omyly teraz nesiem kríž rozhrešenia, ktoré buď získam, alebo stratím. Dostať sa totiž k darcovi, ktorý by mal možnosť ponúknuť mi srdce, bolo priveľmi ťažké. Na Slovensku na nové srdce aktuálne čaká tridsaťštyri pacientov. V poradí všetkých pacientov som stála na prvých stupienkoch, ani som len nepočítala s tým, že po mojom ochorení nás pribudne ešte oveľa viac. Medzi nimi aj ja. Čakacia doba sa predlžuje kvôli nesúhlasom rodín, aby po smrti blízkeho boli jeho orgány darované, prípadne zosnulý za života nepodpísal zmluvu o dobrovoľnom darovaní.

Časté sú tiež prípady, keď orgány nemôžu byť darované, pretože podliehajú rôznym genetickým predispozíciám, ako sú nádorové či chronické ochorenia, prípadne poškodená štruktúra tkanív. Orgány sa musia darovať v úplnom poriadku a zdravé.

Mrazilo ma pri predstave, že ma čaká chlad a čierňava. Smrť som mala takmer na jazyku a nádej vo mne zhasínala o to viac, keď sa jedno darovateľné srdce dostalo k sedemnásťročnému chlapcovi. Nedalo sa čakať, že by niekoho uprednostnili, ani ak išlo o dieťa. Poradovník bol zostavený podľa závažnosti diagnóz.

Pri zízaní do fádneho plafóna som sa zamýšľala a utápala v rieke sĺz, či sa moja divoká púť skončí v dvadsiatich štyroch rokoch. Predsa som toho mala toľko pred sebou, celý život. Premietala som si, čo všetko by som urobila inak, ak by som *mala* šancu.

Odôvodňovala som si svoje drzé, detinské správanie, na ktoré však neexistovalo ospravedlnenie. Ubližovala som ľudom, zraňovala ich city a zhadzovala ich – ako naposledy čašníka v bare,

ktorý sa len snažil byť milý a dúfal, že galantným gestom pozvania do kina si ma získa. Podrezaným jazykom som ním opovrhla, pretože s chudákmi som nemárnila čas.

Bola som hlupaňa, nevážila som si nikoho, ani len samu seba. Život bol pre mňa zábavkou a teraz sa stal terčom smrtky, ktorá postávala pri mojich nohách a brúsila si kosu. Nariekala som celé noci a dúfala v zázrak. Túžila som získať čas a dostať šancu na nápravu všetkého zlého, čo som vyviedla. Chcela som svoju púť korigovať iným smerom, dať jej nový rozmer a stať sa lepšou osobou, než som v skutočnosti bola.

Chcela som viac minút, než mi bolo dožičené. Už nikdy by som svojej mame neodvrávala, nevyháňala ju zo svojej izby a nebola voči nej drzá. Nezanedbávala by som otcov hrob, ale pravidelne naň chodila a zapaľovala sviečky. Venovala by som sa svojej práci plnohodnotne a pracovala na tom, aby som bola tým, na koho budú ľudia spomínať v dobrom.

Potrebovala som len šancu. Mám na ňu ale nárok?

Z myšlienok ma vytrhlo cvaknutie kľučky a za bielym rámom nemocničných dverí sa objavila moja doktorka. Úsmevne skĺzla pohľadom po mojej smutnej tvári a keď ma pozdravila, nadvihla som sa do sedu. Opýtala sa ma, ako sa mi vodí, či sa mi dobre dýcha, zmerala mi tlak a zapísala si hodnoty do karty.

„Pravdepodobne ti to tu už ide poriadne na nervy, však?“ pokračovala milo, svetlé vlasy mala ostrihané nakrátko. Vrásky okolo očí jej pridávali na veku, ostrým nosom mohla vzbudzovať nepríjemnú autoritu, no v skutočnosti bola veľmi milá. Zvlášť ku mne, aj napriek tomu, že som naďalej mala podrezaný jazyk a depresia z môjho stavu mi nepomáhala myslieť pozitívne.

Kiežby ma prepustili, keď už nemajú dobré správy.

Aj po prvýkrát som tu ležala len krátko, prečo ma tu teraz držia dlhšie?

„Zabávam sa tu, pani doktorka. Mám súkromnú izbu, televíziu aj internet a nulový stav správ v telefóne. Vôbec sa tu nenudím, iba som si zvykla na to, že nie som pre nikoho potrebná.“ Moja frustrácia a opúšťanie sa boli jednými zo známok depresie.

Doktorka si odložila papiere na stolík a ruky zastrčila do vreciek na bielom plášti. Nečitateľný výraz ma nútil k rešpektu, no jamky v lícach pri jej úsmeve zmazali akúkoľvek prísnosť, na ktorej si pri pacientoch dávala záležať. Postávala nado mnou ako hrobár s lopatou, akurát že uvoľnene a šťastne.

Iste, ona si nemusela prejsť tým, čím ja. Ona tu bola len preto, aby pomáhala.

„Stavím sa, že tvoja nálada sa zmení, keď ti poviem úžasné novinky.“

Žeby som predsa len mohla odísť domov?

Aj tak tu nemám nikoho, s kým by som to nadšenie mohla zdieľať.

„Nedajbože môžem ísť domov?“ povzdychla som si s ľahostajnosťou, ktorá ju zaručene popudila, ale iskričky v jej očiach to s nadhľadom prehliadali.

„Nie, Vaneska. To príde neskôr.“

Na sekundu som prestala dýchať.

„Našli sme pre teba darcu. Konečne dostaneš nové srdce.“

Prvá kapitola

O rok neskôr

Vanesa

Do podniku som vošla s dobrou náladou. Vo vysokých ihličkách som si merala cestu do svojej kancelárie spolu s mojím obľúbeným karamelovým latté zo Starbucksu. Pozdravila som zamestnancov na pracoviskách a hneď si vypočula svoju asistentku, ktorá mi podala nové návrhy cenníkov. S úsmevom som sa poďakovala a ladnou chôdzou vošla do priestrannej kancelárie s výhľadom na Bratislavský hrad.

Usadila som sa do kresla pred béžovým stolíkom na strieborných nožičkách, vychutnávajúc si prvé dúšky slabého kofeínu. Nemohla som zabudnúť na svoje lieky, ktoré boli od transplantácie pravidelnou nutnosťou. Červené obtiahnuté šaty obopínajúce krk zvýrazňovali moje prednosti a zahaľovali objemný dekolt, taktiež mi krásne tvarovali postavu.

Boky som mala širšie ako ramená, ale zato krásne kontrastovali s úzkym pásom a väčšími prsiami, na ktoré som mala občas

problém zohnať podprsenku s vhodnými pevnými ramienkami. Daň bujného hrudníka – podprsenky s tenkými ramienkami ich udržia len ťažko. Dlhými nohami som priťahovala nejedno mužské oko, dokonca aj finančákov v našej prestížnej firme, ktorí nedokázali úžas zakryť ani za obrazovku monitora.

Zmenila som sa. Hrdosť mi síce ostala, ale povrchnosť a arogantnosť vystriedali empatia a láskavosť. Nesnažila som sa premárniť už ani jediný deň. Mama prenechala miesto riaditeľky mne, majiteľkami sme ostávali naďalej obe, spoločne. Radila mi, ukazovala sa na schôdzach a snažila sa byť nápomocná tak, ako to robila aj pri otcovi.

Nech odpočíva v pokoji. Po práci sa zastavím na cintoríne a donesiem mu čerstvé kvety. Karafiáty boli jeho obľúbené, pri nich si človek nemusel namáhať jazyk, aby vyjadril, čo cíti. Stačil iba pohľad na ne, aby sa vám roztopilo srdce.

Zrakom som prezerala nové cenníky, keď mi v počítači cinkol mail s novou ponukou. Záujemca sa predstavil ako William Davison. Už len to meno vo mne vzbudilo záujem.

Žeby cudzinec?

Vlastne, že sa čudujem, hlavné mesto je ich plné.

V maily písal, že sa chystá rekonštruovať jeden svoj byt, presnejšie apartmán v bytovom komplexe tu, v Bratislave. O našej spoločnosti sa dozvedel prostredníctvom reklám a recenzií od známych.

Zjavne má bohaté kontakty.

Bol by rád, ak by sme si jeho požiadavky vypočuli osobne. Zanechal aj svoje pracovné telefónne číslo.

Rozlúčil sa prísne naučenou formulkou zo školských čias a ja som jeho číslo naťukala do telefónu. Bez zaváhania som sa pohodlne oprela o sedadlo kresla a vytočila hovor. Na druhej

strane sa pár sekúnd ozývalo len dlhé pípanie, až sa šum napokon presunul do zrozumiteľného ženského hlasu.

„Dobrý deň, pri telefóne Vanesa Bilková, riaditeľka firmy VEVAVI. Mohli by ste ma, prosím, prepojiť k pánovi Davisonovi?“ s perom opretým o palec, žmoliac si ho medzi ním a ukazovákom, som čakala, kým ma pani na druhej strane prepojí.

Krútila som sa v kresle, ponorená do opierky, noha preložená jednu cez druhú.

VEVAVI – Veronika, Vanesa, Viktor. Mama, ja a otec.

„Prepájam vás.“

„Ďakujem veľmi pekne.“ Narovnala som sa, lakte uložila na stôl a chodidlom v lodičke som pohojdávala vo vzduchu. Príšerne ma tlačili, ale bola som ochotná túto obetu podstúpiť len preto, aby som vyzerala dobre a spĺňala pracovné kritériá.

Čakala som približne minútu, počas ktorej som si ešte stihla odpiť z kávy a jemným gestom ruky poslať asistentku von z kancelárie, aby chvíľku počkala. Chápavo prikývla a s úsmevom zatvorila dvere. Zahľadela som sa von oknom a pozorovala ten majestátny výhľad. Miesto vysokých budov som túžila vidieť divoké kopce, prelínajúce sa do nížin, túžila som pozorovať vlnenie jazernej hladiny. Mesto má však tie výhody, že je tu veľa pracovných príležitostí a niekoľko rôznych podnikov, kam sa možno zašiť.

„Je tam niekto alebo sa rozprávam s duchom?“

Strhla som sa na hlboký mužský hlas, ktorý ani náhodou neznel staro. Niesol v sebe sviežosť, energiu a autoritatívnosť. Naprázdno som prehltla.

Koncentruj sa!

„Dobrý deň, pán Davison, som Vanesa Bilková a volám vám na základe vášho mailu, ktorý tu mám práve otvorený.“ Prehovorila som čo najprofesionálnejšie.

Moje darované srdce bubnovalo ako bicie, no pod kontrolu som ho dostala jediným výdychom.

„Recenzie neklamú, naozaj si na práci dávate záležať.“ Cítila som v jeho slovách úškľabok a v pozadí vrzgnutie. Nepochybne sa opieral o kreslo tak, ako pred chvíľkou ja. „Áno, mal by som záujem o vašu prácu. Potrebujem navrhnúť a následne zrekonštruovať jeden svoj byt.“

Má ich viac?

Tiež podniká?

„Samozrejme, to nebude problém. Dočítala som sa tiež, že preferujete osobné stretnutie.“ Snažila som sa zahnať horúčavu, ktorá mi prúdila lícami a celkom mi znemožňovala normálne dýchanie.

„Potešilo by ma, ak by to bolo možné. Zaiste máte nejaké návrhy, od ktorých sa môžeme odraziť, a rád by som to prediskutoval osobne. Ako by vám to vyhovovalo časovo?“ hlas sa mu prehĺbil, rozvibroval mi nielen bunky v tele, ale aj hlasivky, ktoré museli chvíľku počkať, kým dali jazyku priestor na odpoveď.

„Povedzme zajtra okolo desiatej v našej firme? Prijmem vás v zasadačke.“ Telefón som si pridržala plecom a hlavu nahla do strany, aby mi nevypadol.

Prstami som nahmatala diár a nalistovala strany na tento týždeň. Preškrtnutá konferencia sa presunula na piatok, takže mi odľahlo. Ešte stále sa učím vykonávať toto remeslo a niekedy rozprávam skôr ako premýšľam.

„To by šlo, budem tam.“ V reproduktore nastalo šuchotanie a slabé kotúľanie – načahoval sa po pero a diár.

Sme zladení.

„Budem vás očakávať. Zatiaľ dopočutia.“ Diár som zaklapla.

„Dopočutia, bolo mi potešením.“

Aký galantný.

Len čo som telefón odložila na stôl, krk sa oslobodil od skľučujúceho kŕča, ktorý spôsobilo zastavené dýchanie. Ten muž mal naozaj atraktívny hlas. Smelý, nežný a niekde v úzadí aj dominantný a prísny. Potrebovala som pohár vody, ináč zo mňa neostane nič viac ako vyschnutá studňa. Vďakabohu za spolupracujúce srdce, pri ktorom som sa nemusela báť, že vypovedá službu.

Hoci, pri tomto mužovi by mohlo dôjsť aj k tomu.

Správam sa ako nemožná tínedžerka!

„Slečna Bilková, môžem?“ ozvala sa za zaklopaním moja sekretárka, čo ma vrátilo späť do reality a so slabým odkašľaním som ju pozvala dnu.

Rapotala niečo o dokumentoch a problémoch s programom na jednom staršom počítači, ktorý bude treba vymeniť, no mne po rozume behal jedine hlas muža, ktorého mám zajtra spoznať osobne.

Ani len pred prvým gynekologickým vyšetrením som necítila takú nervozitu, akú som pocítila práve teraz.

ꕥ

Po zasadačke som sa prechádzala už dobrú polhodinu. Meškal! Ten chlap ma tu nechával čakať. Dochvíľnosť zjavne nepatrila k jeho prednostiam, ale kto som ja, aby som súdila?

Možno sa mu po ceste niečo stalo, možno stojí v kolóne, ktorá je pre Bratislavu celkom typická, alebo len skrátka nepríde. Aj to

je možnosť. Musím sa nad to jedine povzniesť. Desiaty raz som očami skontrolovala čas – o desať minút trištvrte na jedenásť.

Dočerta!

Dlaňami som si uhladila gaštanové vlasy, zviazané vo vysokom konskom cope. Jemné líčenie zvýrazňovalo moje tmavé oči, maskara a vnútorná biela linka na spodnom viečku mi ich opticky viac otvárali a bledé tiene podčiarkli ich kávový odtieň. Rada som sa parádila.

Presne v čase, keď dlhá ručička na nástenných hodinách prešla na deviatku, otvorili sa veľké drevené dvere. V nich som videla blonďavú Sárinu hrivu, ktorú, zdá sa, niekto pustil prvú. Ostala som ako prikovaná, keď som zaregistrovala pevnú dlaň, držiacu ťažký rám dverí, a následne naleštený pár topánok, s ktorými hrdo vstúpil do miestnosti.

Všetok vzduch v priestore sa minul a moje oči hľadeli len naňho. Tmavomodrý oblek vyzdvihoval jeho hnedé vlasy, elegantne upravené a vyčesané, a spod tmavého obočia sa ku mne zodvihol pár karamelových očí. Ostro rezané lícne kosti na ňom zanechávali dojem, akoby patril do modelingu. Tvár mu ozdobil široký úsmev, keď Sára niečo zašvitorila, no ja som ju ani nevnímala.

Len čo ma zaregistroval strnul na mieste. Telo mal odrazu napäté, napovedali mi to jeho široké ramená, ktoré boli viac vzpriamené, ako je bežné. Strnisko sa mu tiahlo po pekne tvarovanej sánke, okolo ostrých rovnomerných pier až na boky líc. Premeriaval si ma ako zjavenie a ja som sa prinútila pokojne dýchať.

„Vitajte u nás, pán Davison.“ Napriahla som k nemu svoju otvorenú dlaň, no on na ňu iba na sekundu pozrel a potom oči namieril späť do mojej neistej tváre.

To som dnes vyzerala až tak zle?

Premeriaval si ma od hlavy po päty. Mihalnice by mu závidela nejedna žena a taký krásny tvar pier som túžila mať aj ja. Oproti nemu som bola drobná, čelom som bola na úrovni jeho hrude, no to mi neuberalo na guráži.

Nadvihla som obočie, čo konečne zaregistroval a značne vyvedený z miery moju ponúknutú ruku prijal. Snažil sa skryť šok, no napätie z neho sálalo na míle.

„Prinesiem vám niečo, kým začnete?“ spýtala sa Sára, ktorá zdvorilo čakala pri dverách.

„Dáte si niečo?“ zopakovala som mu jej otázku, na ktorú len mĺkvo prikývol, stále ohromený obrazom pred sebou.

Jeho vyjavený výraz ma mierne pobavil, no upriamený zrak dobre vyzerajúceho muža ma dostával do rozpakov.

„Dám si kávu, ďakujem.“ Neunúval sa pozrieť Sáriným smerom a ani len nepremýšľal nad tým, že by mi dlaň tak rýchlo pustil.

Vyrazila som mu dych?

„A to bude… všetko?“ spýtala som sa, vyvedená z miery, pretože jeho stisk neslabol a vlna horúčavy stúpala nielen v mieste nášho spojenia, ale i v mojich lícach.

Naprázdno prehltol, zazmätkoval a potriasol hlavou. Stiahol sa dozadu, dotyk pominul a ja som si konečne vydýchla úľavou.

„Poprosím si aj pohár vody.“

Zdá sa mi to alebo je zo mňa naozaj hotový? A ani sa to nesnaží skrývať. Hľadí mi len do očí, nie na dekolt ako väčšina mužov.

„Prines nám teda dve kávy, mne aj s mliekom a lyžičkou cukru. Veď vieš, akú mám rada. A plus tú vodu.“ Sára s úsmevom prikývla, premerala si nášho hosťa, kým sa nepozeral, a lišiacke úmysly jej len tak hrali v očiach.

Koza jedna.

„Mne bez všetkého, len čistú kávu.“ Doplnil rýchlo muž predo mnou. Nervozita z neho priam sršala.

Len čo sme ostali sami, bola som to ja, kto prehĺtal každé slovo. Riskovala som, že trepnem prvú blbosť, ktorá mi napadne.

Druhá kapitola

William

Ranné zápchy v hlavnom meste sú na zbláznenie. Neznášam, ak niekde meškám, obzvlášť, keď sa to týka dohodnutého stretnutia. Bratislavské ulice sú však boj o prežitie, najmä v zime a v lete. Semafory sa konečne rozhodli spolupracovať a hneď ako naskočila zelená, dupol som na plyn. Aj keď možno opatrnejšie ako by som mal.

Za rýchlosť som považoval aj tridsiatku na tachometri, od istej udalosti sa bránim rýchlejšej jazde a spánok je pre mňa priorita, ak veziem niekoho iného okrem seba. Vedel som, že ani kvalitným odpočinkom nezabránim nešťastiu, ktoré by prišlo znenazdajky, ale mal som zo seba aspoň dobrý pocit. Prevencia bola môj prvý bod k úspechu, aby sa už nič také nikdy nezopakovalo. Po poslednej odbočke som zaparkoval pred známym podnikom a akonáhle sa rampy za mnou zavreli vypol som motor. Snažil som sa zaparkovať čo najbližšie ku vchodu.

Prvý dobrý ťah. Budova mala tri podlažia – na prízemí sa vynímala recepcia s jedálňou a oddychovou miestnosťou, ako som

si stihol všimnúť, kým zvyšné dve podlažia slúžili ako kancelárie. Na treťom poschodí bola aj veľká zasadačka, kam ma naviedla milo vyzerajúca recepčná v uhladenom kostýme. Namiesto trojky som však na výťahu stlačil dvojku a vystúpil tak na zlej chodbe, to je tá moja nepozornosť. Mal som ale šťastie, nižšia blondínka sediaca za stolom, ktorý sa vynímal v ľavom rohu, sa mi milo predstavila a ponúkla sa, že ma do zasadacej miestnosti osobne odprevadí.

Pôsobila príjemným dojmom, aj keď ten úžas, ktorým by ma najradšej celého ohmatala, sa nedal prehliadnuť. Na tieto veci však nemám čas ani chuť. Som podnikateľ, takmer stále v práci. Navyše som ani nestretol takú ženu, ktorá by mi ukradla spánok a zaslúžila si, že svoje nadčasy v práci vymením za jej spoločnosť. Ako podnikateľ sa musím o seba starať, ale myslím si, že je to aj normálna ľudská vlastnosť - vyzerať dobre. Za sexepíl pravdepodobne vďačím svojmu otcovi, ktorý spolu s mladším bratom ostal žiť v Kanade, kým ja som sa vrátil späť na Slovensko. Je to časť príbehu, ktorý teraz nestojí za zmienku.

Som späť, pretože ma nudil americký spôsob života. Bol to síce svet plný možností, ideálov, práce a ruchu, ale chýbala mi domovina. Matka sa vrátila spolu so mnou, pretože ani jej nevyhovoval otcov štýl života a napriek tomu, že sa rodine snažil maximálne venovať, nestačilo to. Brat bol celý po ňom, zavŕtaný v biznise. Matka to zabalila skôr, ako by nám na dvere prišli klopať exekútori. Nerozviedli sa, iba sa na čas oddelili, aby si stanovili priority. Aspoň tak mi to mama povedala, stále dúfala, že otec dostane rozum.

Dúfala, ale zmena neprichádzala. Vlastenec rodnej domoviny, Kanaďan žijúci na Slovensku – to jednoducho nejde dohromady. Paradox je, že sa spoznali práve tu na univerzite. Rozvod bol

jediným východiskom a mladší brat ostal po otcovom boku. Ja som rozvinul svoj vlastný biznis a mama si našla miesto v cestovnej kancelárii, keďže k cestovaniu mala veľmi blízko. Táto kariéra ju síce držala krátko, ale po zoznámení sa s otcom a dvoch deťoch nepotrebovala väčšie ciele. Dôvodom, pre ktorý sme odišli do Kanady bolo otcovo podnikanie. Nemalo tu úspech.

Teraz sme späť, rozdelení, ale bez nenávisti. Takto je to najlepšie. Život si pre vás pripraví nečakaný scenár, podľa ktorého musíte hrať. Presvedčil som sa o tom aj v tejto chvíli, keď som ju uvidel stáť pred sebou.

Elegantná a ženská, s malým nosom uprostred oblej tváre, doplnenej jemnými kontúrami, ktorú ozvláštňoval pár tých najhnedších očí, aké som kedy videl. Tmavšie boli už len kávové zrná. Upravené vlasy mala vyčesané do vysokého copu a nechala tak vyniknúť svoj štíhly krk.

Vzala mi zem pod nohami, obliala ma horúčava a na moment som celkom stratil reč. Bola očarujúca, ba nielen to. Kúzelná. Jej symetria pozostávala z tisícov rôznych tvarov a ťahov štetca ako od profesionálneho umelca, a predsa mi pripomínala niekoho, o kom som si myslel, že ho už neuvidím.

„Will, prestaň! No tak, dosť! Haha, nie, stačí!“

„Vzdávaš sa?“ neprestával som so šteklením a veril svojim schopnostiam, že túto bitku vyhrám ja.

„To nikdy!“ smiala sa cez slzy, snažila sa ma zničiť, ale márne, pretože u mňa bola citlivosť na šteklenie nulová.

„Dobre, tak neprestanem, kým nepovieš, že sa vzdávaš.“

„William, haha, dobre! Dobre, dobre, fajn! Vzdávam sa!“ jej zvonivý smiech prinútil moju matku, aby nás zakaždým prišla skontrolovať a lamentovať nad tým, že sme ako deti, aj keď nás dospelosť dávno dostihla.

Nikdy nám však neuniklo to, ako sa na nás usmievala. Náš vzťah bol radosťou jej všedných dní.

Tá ozvena sladkého smiechu mi hučala v ušiach. Neraz som mal chuť vyhŕknuť jej meno. Zdalo sa mi, akoby mi Boh zoslal jej dušu v niekom inom. Avšak postoj, ktorý mala dáma predo mnou, nebol dievčenský. Bol ženský. Hrdý, svojský a ležérny. Perlové náušnice dodávali jej červeným perám iskru a keď sa ku mne pohla, stuhol som.

Dlhé nohy v lodičkách pôsobili ako magnet na problémy. Buď by ma nimi nakopala, alebo zviedla.

Ona nebola ako táto žena.

Bola len púčik, ktorý mal rozkvitnúť, kým predo mnou stála vyzretá a šialene krásna žena.

Nie, nebola to Lucia.

„Vitajte u nás, pán Davison." Jej sladký energický hlas, doplnený čírou slušnosťou a záujmom, ma odzbrojil.

Stál som pred ňou ako obarený, pravdepodobne si myslela, že som onemel a ja som si to v tej chvíli želal, pretože som sa bál čokoľvek vysloviť. Pot mi stekal po chrbte, v ten moment som ďakoval Bohu za to, že mám na sebe zapnutý oblek, vďaka ktorému neuvidí mapy na bielej košeli.

Zvyšok diskusie som registroval iba matne, chcela nám nechať pripraviť kávu, no ja som sa radšej poistil aj vodou. Mal som povedať vodku. Moja smola, prinajhoršom si ten pohár vylejem na hlavu, aby som schladil myseľ, pracujúcu na plné obrátky.

Nadvihla kútiky a keď sme ostali sami, viditeľne znervóznela. Premýšľala, čo povedať, hoci ja som bol ten, kto sa ani nepoďakoval za privítanie. Úplne ma paralyzovala! Dlhé sekundy mlčania prerušila náhlym výpadom slov, ktoré tak zaiste nemyslela.

„Ste mladý, čakala som, že sem príde nejaký ufrflaný starec, možno váš otec.“ Zasekla sa pri stoličke a s otvorenými ústami si premerala najskôr mňa, a potom si dlaňou prešla po čele. „Ospravedlňujem sa, ja len... očakávala som, no, niekoho staršieho. Ste fešák, pomimo toho... dočerta!“ zakliala tichšie, čím ma prinútila k tlmenému smiechu.

V rozpakoch vyzerala roztomilo. Do líc sa jej nahrnula červeň, no hravo si s ňou poradila. Vyrovnala sa a zdvihla ku mne oči. Pažou mi pokynula, aby som sa pohodlne usadil. Bolo veľmi ťažké odlepiť od nej zrak. Až priveľmi vyzerala ako... nie!

Nie je to ona!

Porovnávam neporovnateľné, nie som z toho vonku, preto ju vidím všade.

Neodpustil som si to.

„Som veľmi rada, že ste si vybrali práve našu firmu. Na začiatok budem potrebovať vedieť, o aký byt ide. Dohodneme sa na dátume, kedy si osobne pôjdem priestory prezrieť, a podľa vašich návrhov potom urobíme zvyšok. Tiež záleží, do akej cenovej kategórie chcete rekonštrukciu bytu zaradiť...“

„Nezáleží na cene.“ Skočil som jej do reči, načo ku mne dvihla zaskočený výraz. Bol som taký napätý, že som si zabudol dať pozor na tón.

Znervózňovala ma, každým nádychom, každou slabikou aj mimikou. Pousmiala sa, prikývla, a potom spod papierov vytiahla akési šablóny. Neskôr k nim pridala tablet, na ktorom už svietili interiéry v rôznych návrhoch. Nahol som sa bližšie k nej. Chyba.

Závan kvetinovej vône ma zarazil späť a skrýval som to za to, že do blízka vidím zle a okuliare som si zabudol v kancelárii. Usúdila, že klamem, ale nevenovala tomu pozornosť.

Idiot.

Prstom prechádzala po displeji, jemným ťahom presúvala jeden interiér za druhým – návrhy kuchyne, obývačky, spálne. Bola do toho taká ponorená, že si len sotva všimla môj nemravný pohľad, ktorým som jej blúdil k poprsiu a na pôvabné dlane. Manikúru na prstoch mala decentnú a v tej chvíli ma zaujímala viac ako jej slová. Komentovala mi všetky detaily, tvár zdvihla iba na sekundu, aby asistentke poďakovala za prinesené občerstvenie.

Malá brada a plné pery na mňa účinkovali lepšie ako viagra a ja som to cítil. Spúšťala vo mne reakcie, ktoré neboli prípustné, a to som ju videl prvýkrát v živote.

Iba si to nahováram!

Tlak v nohaviciach si však myslel svoje. Tá žena na mňa mala vplyv a nebol práve malý. Veru, hrču medzi nohami by neprehliadol ani krátkozraký. Krv sa z mozgu presunula na juh, no ovládol som sa, zábrany vo mne boli vybudované príliš vysoko.

Keď opätovne prehovorila, dokázal som zrýchlený tep upokojiť aspoň na takú úroveň, aby som jej normálne odpovedal. To, že som z nej bol mimo, ako dopravná značka vsadená doprostred chodníka, si musela všimnúť. Tie zvodné oči boli predsa všade, aj keď sa práve nepozerala.

„Zaujali vás niektoré návrhy?“ vydýchla otázku, uvoľnila plecia a hrdo vypla hruď.

Bože na nebi, mal by som si do očí naliať Savo.

Ukazovákom som si zaujato prechádzal po vrchnej pere, zamračil som sa na displej tabletu, nahol sa dopredu a prstom prešiel pár návrhov, kým som našiel tie, ktoré môjmu oku lahodili najviac.

„Tieto.“

Dlhými mihalnicami milo zaklipkala, keď si vypočula moju odpoveď. „Páni.“ Vyjachtala prekvapene.

Mojou odpoveďou bolo nadvihnutie obočia a jedného kútiku pier, no v sekunde, čo ma prepálila zahanbeným, no za to miernym úsmevom, mi úškrn z tváre zišiel. Jej ústa, pohľad, energia sálajúca z jej bytosti vo mne evokovali pravidlo držať si odstup a zároveň mi pripomínali, že práve tie najnevinnejšie oči patria diablovi.

Spáli ma do tla, ak si neujasním priority a neprestanem premýšľať nad tým, aké by to bolo, ak by som ju tu teraz vyložil na stôl a...

STAČÍ!

„Zaskočil som vás?“ pohľady sa nám vpíjali. Nebol som schopný prehltnúť, tak veľmi mi pripomínala minulosť.

„Úprimne povedané, áno, robila som ich totiž ja.“ Prehltla neisto a vystrela chrbát. Ukazovala mi svoj potenciál, na ktorý bola pyšná, no zároveň rátala s nespokojnosťou.

Nemal som byť prečo nespokojný, tie návrhy boli bravúrne. A robila ich ona? Zaujímavá žena, nebola len riaditeľkou firmy. Niečo v jej pohľade mi nahováralo, že nie vždy bola takáto. Za tou elegantnosťou a láskavosťou sa skrýval príbeh veľkej skúšky a prosieb.

O čo mohla žena ako ona prosiť? Nápadníkov musela mať neúrekom, bola dcérou najznámejšieho podnikateľa v Bratislave, a zároveň vlastnila polovicu tejto firmy, ktorá vynášala slušné peniaze.

„Páni, teraz som prekvapený ja.“

„Prečo?“ hlavu nahla nabok ako zvedavé mača.

Premeriaval som si jej tvár, ktorá ma upútala už na prvý pohľad. Hladká, bezchybná, s jemným líčením. Prezeral som si každý detail, nič mi nemohlo uniknúť.

„Myslel som si, že ste typická riaditeľka, ktorá napomína zamestnancov a vybavuje iba zákazky. No, máte talent. Nečakal som, že sa priamo podieľate na návrhoch.“ Pri mojej pochvale sa začervenala, čo nebola najlepšia reakcia na môj kompliment.

Bolo by najlepšie, ak by som túto miestnosť okamžite opustil.

Možno by nebolo zlé pozvať ju na večeru a pohár vína.

Alebo len pohár vína?

Ku mne domov?

KURVA!

Neunieslo by to moje svedomie. Mal by som pocit, že idem proti sebe. Nemôžem, neviem, nechcem.

Čo by sa stalo, ak by sa význam zmenil na *môžem, viem a chcem*?

Radšej nad tým nebudem ani uvažovať.

„Ďakujem, vážim si váš názor.“

„Som len zdvorilý, viem oceniť niečiu prácu, ak v nej vidím potenciál.“ Prižmúrila oči a nohy si preložila jednu cez druhú.

Rozparok na dlhej čiernej sukni, v ktorej mala zapravenú bielu blúzku siahajúcu až ku krku, mi odhalil viac, ako mal. Od kolena som videl štvrtinu jej stehna, ktoré zdobilo hnedé znamienko. Veľké ako bruško môjho palca, no i tak krásne. Mala na sebe vlastnú mapu, podľa ktorej mohol cestovateľ zablúdiť akýmkoľvek smerom.

Som z nej hotový, ako nájdem cestu z Marsu späť na Zem?

„Takže moje návrhy vás zaujali, sú ešte nejaké iné, ktoré by...“

„Nie, nechcem žiadne iné.“

Chcem vás.

Tu a teraz.

Dopekla, ako sa týmto myšlienkam ubránim?

Som ochotný podpísať s ňou pracovný kontrakt, zaplatiť jej za služby a mať ju na očiach, keď už len teraz, čo sa sotva poznáme, vystrájam ako pomätený?

Mal by som sa prefackať, že dáme skáčem do reči, no ona sa milo pousmiala. Brala ma s nadhľadom, prijímala moje nadšenie.

„Chcem, aby ste mi tie ilustrácie a interiér zariadili vy. Máte najbližšie k môjmu vkusu. Jednoduchosť, decentnosť a pragmatickosť." Nahol som sa ponad stôl, usrkol si z kávy, na ktorú som aj zabudol, a zistil, že je už vlažná. Odpil som si znova, kým si premyslela moju ponuku.

„No, možno by som vám mohla navrhnúť niektoré miestnosti, ale obávam sa, že vzhľadom na moje pracovné vyťaženie na to nebudem mať toľko času a môže to chvíľu trvať."

„Budete mať toľko času, koľko budete potrebovať, slečna Bilková. Neponáhľam sa. Takže by ste to prijali?"

Len chcem, aby ste to pod palcom mali vy. Nikto iný.

Vypla bradu, očami som lipol na jej porcelánovej pleti. Bol som džentlmen a slušne vychovaný, pretože v opačnom prípade by mi zaleteli k dvom kopčekom pod blúzkou.

„Isteže, nejako to už len vymyslíme. Som poctená, že ste si vybrali našu firmu, ktorá vám byt zariadi presne podľa vašich predstáv." Verila si.

Imponovalo mi to.

„Výborne, čím skôr by ste sa mohli prísť pozrieť na priestory, aby ste mali predstavu a mohli začať pracovať." Ústa namočila do svojho kofeínového nápoja, ktorý som ja práve dopíjal, a hneď nato som chuť kávy i horúčavu medzi nohami schladil pohárom vody.

„Pošlem vám svoje súkromné číslo, ozvať sa môžete kedykoľvek."

„Obdivujem váš entuziazmus, slečna Bilková.“ Na roztiahnuté kútiky mi reagovala podobným štýlom.

Tá žena v sebe určite mala pochovaného diabla, ktorého teraz túži spasiť svätožiarou. Čo som však videl, bola žena, ktorá sa len snaží presvedčiť sama seba, že dokáže byť lepšou, než ňou v skutočnosti je. Alebo by som mal použiť minulý čas – ktorou *kedysi* bola.

Záhady, pekelne sexy krivky a úsmev bohyne boli prvky, ktoré by som vyhľadával v každej dobrej beletrii. A mne sa takáto kvalitná beletria práve núkala. Nemal som v pláne otvárať prvé strany a nahliadnuť do obsahu. Bol som presvedčený, že tieto kapitoly musia ostať zatvorené.

Zlé na tom ale bolo, že som práve súhlasil s prácou ženy, ktorej prítomnosť ma ovalila po hlave celou silou a prebúdzala vo mne stránku, ktorá sa ani náhodou nepodobala tej z minulosti. Nie, nepodobala, pretože predo mnou stála iná bytosť a nie tá, o ktorej môžem iba snívať, že ju ešte niekedy zovriem v náručí.

Tretia kapitola

Vanesa

Len čo som skončila v práci a zastavila sa vo svojom byte prezliecť sa do niečoho pohodlnejšieho, volala mi mama, či by sme nezašli na večeru do nášho obľúbeného podniku. Isteže som to prijala, aspoň neostanem uväznená medzi štyrmi stenami sama a navyše som aj nesmierne hladná. Taktiež sa s mamou stretávam častejšie, pretože mi udalosti posledného roka otvorili oči a snažím sa dohnať zameškané.

Nezáležalo na večierkoch, priateľkách, kabelkách či manikúre. Zdravie a blízki boli pre mňa podstatní. Škoda, že okrem mamy som mala už len Adelu, čo mi pripomína, že ju čakajú štátnice. Mala by som sa jej ozvať a popriať jej šťastie. Pred rokom bola jedinou priateľkou, ktorá sa o mňa skutočne zaujímala, a ostali sme v kontakte doteraz.

Podporovala ma pri vyšetreniach, ktoré som po transplantácii srdca musela absolvovať, aby sme si ja i lekári boli istí, že sa transplantát ujal. Moje telo ho prijalo viac ako dobre, žiadne komplikácie ani zbytočné šoky sa nekonali. Vymodlila som si

druhú šancu a budem za ňu vďačná do konca života. Nemohlo to dopadnúť lepšie, nemala som v úmysle premárniť ani sekundu. Akoby ma Boh skutočne vypočul. Nech to bolo čokoľvek – vesmír, Boh, energia alebo moja viera, som poctená, že mi to umožnili.

„Ako to ide vo firme?“

„Celkom dobre, zamestnanci sú spokojní, stúpajú nám preferencie i ponuky. Myslím, že sme na tom výborne.“ Rozžiarila som sa nad vlastným nadšením, načo mamine oči zahrali šťastím, keď si do nich vložila hlt bolonských cestovín.

„A tebe sa ako darí, mama? Si doma spokojná? Nenudíš sa?“

„Ale kdeže! To, že som doma, neznamená, že sa váľam. Pracujem z domu a dolaďujem to, na čo ty nemáš čas. Občas idem medzi ľudí, aby som sa necítila taká sama.“

Posmutnela som pri jej výraze. „Chýba ti.“

„Každý deň.“ Okolo očí sa jej objavili vejáriky vrások. Otec zomrel pred rokmi, ale pre ňu to bolo stále bolestivé.

Poznali sa priveľmi dlho na to, aby bolo také ľahké preniesť sa cez to. Myslím, že boli niečo ako osudová láska. Patrili k sebe, vychovali ma a starali sa o mňa príkladne. Nerozumiem, prečo som potom bola taká rozmaznaná trúba. Okrem toho mám dojem, že posledná udalosť nás zmenila obe. Ani mama už toľko nepremýšľala nad peniazmi či luxusom, obe sme si mnoho pretrpeli a niesli si svoj kríž.

„Bola som mu zaniesť kvety. Karafiáty, tie mal najradšej.“

Dojala sa a slzy radšej zahnala ďalším hltom cestovín.

„Chodím tam vždy, keď sa mi dá. Prestala som sa naňho hnevať, ani neviem, prečo som voči nemu pociťovala takú silnú negatívnu emóciu.“ Zamyslela som sa nahlas.

„My ľudia sa niekedy hneváme na tých, ktorí nás opustia priskoro. Hneváme sa na nich, lebo naše srdce nestihlo rozprávať.

Myslíme si, že času je dosť a hodinky neprestanú tikať. Preto si nectíme chvíle, keď sme všetci spolu, až kým nepríde vytriezvenie a zistíme, že čas nemožno zastaviť. Plynie, rovnako ako naše životy. Neunikneš pred pribúdajúcim číslom na torte. A keď už duša otvorí svoje dvere a vyzná sa zo svojich citov, býva poväčšine neskoro. Preto, dcérka, nepremrhaj ani sekundu. Využi druhý dych na to, aby ti umožnil *skutočne* dýchať plnými dúškami."

Zahrala na citlivú strunu.

Mama.

Moja mama, ktorú som menila za párty a nákupy mi v podstate odchádzala pred očami, pretože ani jej vek nemožno zastaviť. Obe jej dlane som vzala do rúk a stisla ich. Ponad stôl som sa mierne nahla a vtisla jej pusu na čelo.

Obe sme potrebovali získať úder od života, aby sme sa z dna vytiahli nad hladinu, kde všetko vyzeralo svetlejšie a magickejšie, než v tmavých hlbinách. Ja som to potrebovala viac ako ona, hoci si luxus užívala, nikdy nedovolila peňažnému kontu, aby z nej urobilo vypočítavú arogantnú strigu.

Z chýb sa ale učíme, tak prečo sa z nich nepoučiť na výbornú?

„Čo mi povieš o svojom súkromnom živote, Vanes? Nejaký nápadník by nebol?"

Mávla som rukou. „Ale, mama! Na také nemám čas, dobre vieš, že teraz celá firma stojí na mojich pleciach. Okrem toho, kto by si chcel vziať ženu s jazvou na hrudníku?"

Pokarhala ma zelenými očami. Tie svoje som mala po otcovi. Dve veľké kávové zrná.

„Dievča zlaté, ty predsa nemôžeš za to, že si musela podstúpiť operáciu. Správny muž nebude hľadieť na to, či máš jazvy, strie, pigmentové škvrny a čo ja viem čo. Ide o toto." Dlaň si priložila na srdce. „A o to, aká si vo vnútri. Dospela si, vyzrela a zmenila sa. Si

krásna žena a ten, kto ťa bude úprimne chcieť, si ťa vezme so všetkým, čo k tebe patrí. Prežila si, to je dar, ktorým sa môžeš pýšiť. Nezahaľuj tú jazvu, je pripomienkou toho, čím si si prešla. Robí ťa silnou. Pýš sa ňou, pretože práve vďaka nej žiješ."

Milujem ťa, mami.

Prečo som ti to nikdy nepovedala?

„Veľmi ťa ľúbim, mama. Na to nezabúdaj."

Pretože najľahšie, čo môžeme v našom živote urobiť, je zabudnúť.

ꕥ

Po výdatnej večeri som mamu zaviezla domov a dopriala si teplú vaňu s penou. Dumala som nad novými návrhmi na interiér pre nášho najnovšieho záujemcu. Páčila by sa mi kombinácia jablkovo-zelenej s tmavofialovou. Lenže ako to skombinovať?

Zamyslene som sa poškriabala po hlave, čím sa mi strapatý drdol zosunul na druhú stranu. Predstavy o útulnom interiéri v dvoch odlišných farebných prevedeniach ma priviedli k dnešnému doobediu.

William Davison.

Zaujímavé meno, ešte zaujímavejší muž. Pohľadom ma hypnotizoval celé dlhé minúty a neprestával ani vo chvíli, keď som ho zaregistrovala. Pravdepodobne si myslel, že môjmu zraku unikne, ale to sa veľmi mýlil. Stará líška vedela, kedy je ňou muž očarený. Počas puberty som si tým neraz prešla, nečudo – vyzerala som dobre, starala som sa o seba najkvalitnejšími značkami kozmetiky a dávala si záležať na každom centimetri.

Dnes na také drahé značky zvysoka kašlem a jediné, na čo si naozaj potrpím, sú športové veci. Tenisky a oblečenie. Na občasné

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Druhý dych*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.